

сѣмъ общалъ, ща да го испѣлана. Вие твѣрде добре знаете кой сѣмъ азъ! Вие трѣба да ми дадете Стоянка, и азъ ща да ви обичамъ, като очите си. (Пие). Ако ми не дадете Стоянка, то сички ви ща да изгона изъ харемътъ си, и само нея, само нея ща да остава, за да я мѣча съ сѣкакви мѣки. (Пие.) Чудно нѣщо е човѣкътъ: когато една жена го обича, той не ще ни да я види; когато една жена е готова да даде за него и животъ, той не дава за нея нито двѣ пари; а когато една жена бѣга отъ него, когато го ненавижда, когато му са не дава лесно въ рѣце, той е готовъ за нея да даде и ризата си отъ гърбътъ. Азъ до сега мислѣхъ, че за пари и за коприна човѣкъ може и Мохамедовите гурии да купи, но сега са увѣрихъ, че на свѣтътъ има и инакви жени. Или тая гяурка е безумна жена, или азъ сѣмъ лудъ, че я не разбирамъ! А въ една френска книга азъ веднашъ прочетохъ, че който не разбира, той са чуди; а който са чуди, той е глупавъ човѣкъ. Трѣба и азъ да сѣмъ глупавъ! (Пие). Ще бѣже тя моя, ще! Друго-яче са не може! Азъ стотина бѣлгаре избѣсвамъ за нея... Нека видатъ кой е Мидтатъ-паша! Моя е тя. Ни една жена не ми е толкова мила, колкото ми е мила Стоянка. Сичките си жени въ Дунавътъ ща да издава. Махнете са оттукъ! (Тласка каджините съ лакътътъ си). Предъ очите ми да са не показвате вече, или азъ живи ща да ви закопая! (Вика). Харемъ-ке-ха-я-я-я!

Х А Р Е МЪ-КЕХАЯТА (доказда и подава Мидтату пѣкакви си хартии).

Какво желаете, паша-ефендимизъ?

М И Д Т А Т Ъ.

Почѣкай малко. (Чете хартиите). „Русчункиятъ сѣдъ е рѣшилъ, щото свищовските бунтовници да са обѣсатъ...“ Да, да са обѣсатъ... Азъ искамъ да са обѣсатъ... „Но родителите на осѣденните молатъ честното правителство